קא: הזורק פרק אחד עשר שבת

פשיטא אמר רבא לא נצרבא כו'. הטמא ס"ד דמיירי שטמי הספינות של אדם אחד ולהכי פריך פשיטא וכשאינן קשורות אין מטלטלין דגזירה שמא יפול החפץ אל המים ומטלטל מרה"י לכרמלית ואתי לאתויי אע"ג דלעולם גבי ב' בתים (דף לז.) לא גזרינן דילמא אתי לאתויי הכא בספינות דלא קביעי איכא למיגזר טפי דילמא נפיל ומסיק לא נגרכא אלא לערב ולטלטל וקמ"ל דעירוב מהני בספינות אע"פ שאין קבועות שם דס"ד כיון שאין עתידות להיות שם לא יהנה עירוב קמ"ל דמהני ועוד מפרש ר"י דמעיקרא נמי הוה מיירי בספינות של שני בני אדם וע"י עירוב קאמר דמטלטלין מזו לזו ואפ"ה פריך פשיטא דמהני עירוב ולהכי כשאין קשורות אין מטלטלין דלא מהני התם עירוב ומסיק לא נגרכא אלא לערב ולטלטל ואפילו נפסקו כיון דמזרו ונתקשרו וכדמניא (דף ח.) דשבת הואיל והותרה הותרה דהכא כיון דנפסקו הוי כאילו הוי רה"ר ביניהם ואם עירבו ג' בתים (ביניהם) וגפל האמצעי ונעשה רה"ר פשיטא דלא אמרינן הואיל והותרה הותרה: **כי** איתמר דרב נחמן אמוד איתמר. והא דקתני חזרו לרשותן הראשון אף נמוד לא נגמרי חזרו לרשותן הראשון לטלטל אלא דהוו רה"י דאוריתא ומיהו אספינות אלא א"ש בבלא חזרו ונתקשרו הוי רה"י דאוריתא וכ"ת מפרש דחזרו לרשותן הראשון אפילו אמוד וכ"ג דאמר דאמוד דבמוד לא הוי מחיצה אלא לזרוק ולא לטלטל הייט שע"י המחיצה נעשה רה"י כי אבל ספינות דבלאו הכי הוו רה"י כי קשרו אפילו מוד שרי

[א]אלא במים קל הוא שהקילו חכמים במים ואמאי הא איכא בקיעת דגים אלא ש"מ בקיעת דגים לא שמה בקיעה: ספינות קשורות כו': פשיטא אמר רבא לא נצרכה אלא להתיר ביציאת שביניהן א"ל רב ספרא [ב]משה שפיר קאמרת מטלטלין מזו לזו תנן אלא אמר רב ספרא לא נצרכה אלא לערב ולטלטל מזו לזו וכדתניא [ג]ספינות קשורות זו בזו מערבין ומטלטלין מזו לזו נפסקו נאסרו חזרו ונקשרו בין שוגגין ובין מזידין בין אנוסין בין מוטעין חזרו להיותרן הראשון [ד]וכן מחצלות הפרוסות (לר"ה) מערבין ומטלטלין מזו לזו נגללו נאסרו חזרו ונפרשו בין שוגגין בין מזידין בין אנוסין ובין מוטעין חזרו להיותרן הראשון [ה]השכל מחיצה שנעשה בשבת בין בשוגג בין במזיד שמה מחיצה איני והאמר רב נחמן לא שנו אלא לזרוק אבל לטלטל אסור כי איתמר דרב נחמן אמזיד איתמר אמר שמואל ואפילו קשורות בחוט הסרבל היכי דמי אי דיכול להעמידן פשיטא אי דאין יכול להעמידן אמאי לעולם דיכול להעמידן ושמואל לאפוקי מדנפשי' קאתי דתנן [ו]הקשרה בדבר המעמידה מביא לה טומאה ואמר שמואל והוא שקשורה בשלשלת של ברזל לענין טומאה הוא דכתיב [ז]חרב חרב הרי הוא כחלל אין אבל לענין שבת כיון דיכול להעמידה [ח](היכר בעלמא הוא) אפילו בחוט הסרבל:

מתני'

אלא במים. כגון גזוזטרא שהיא למעלה מן היס דתנן בעירובין (דף פז:) דעושה מחילה תלויה סביב וממלא וכן בור שבין שתי חצרות וחלקו במחילה תלויה מלמעלה ממלא זה מכאן וזה מכאן ואף על פי שלא עירבו (שם דף פו.) **הא איכא בקיעת דגים.** גבי גזוזטרא. כך נראה שיטה זו בעיני. ועל מה שפירשו רבותי תמהתי [שהם פירשו] דהאי מידי איריא התם משום דהוה ליה ממילא שהגדיים בוקעים בה רב יוסף קא מהדר ליה לאביי הכי מידי איריא הך דעמוד להכלה התם משום דהוי ממילא שהגדיים בוקעין בה ולריכה לגוד אחת הלכך אמרינן בה גוד אחת אבל גבי ספינה דליכא בקיעת גדיים לא אמרינן גוד אחת ומתמהי אם אמרו רבותי כן דאי אפשר לאומרו דהא בפ"ק דעירובין בתרי דוכתי (דף יד: ודף טז.) אמרינן בקיעת גדיים לענייני גוד אחת דלא לימריה בממילא תלויה והכא היכי אמרינן דהמהי גבי גוד אחת ועוד מאי דומקיה דרב יוסף לשניי הכי נימא ליה הא מני רבי יוסי ברבי יהודה היא ואביי גופיה מאי מותיב ליה ותא לא תסברא הא ודאי דבי יוסי ברבי יהודה היא דהא חזינן דחכמים פוטרים גבי טרקלא אלא ע"כ האי מידי איריא מסקנא דמילתיה דאביי היא ולמימר דלרבנן קאמרי לה דלא דמיא לטרקלא אלא לספינה: **פשיטא.** דמטלטלין: **לא נצרכא.** מטלטלין דמתני' אלא לטלטל מזו לזו דרך בית קטנה שבין שתי הגדולות ואע"פ שאינה קשורה ניתרת ע"י קשירת שתים המיוחדות ולא חיישינן דילמא מישתקלא מביניהו וקא מטלטל דרך אויר כרמלית: **ביתים.** היינו ביתיאתא דלעיל[ט]: **משה.** כלומר רבינו בדורו כמשה בדורו: **שפיר קאמרת.** כתמיה: **מזו לזו תנן.** משמע שאין אחרת מפסקת ליכנס בה המטלטל הזה: **לערב.** הא דאמרינן בתמיהין דאפילו שתי הספינות לשני בני אדם שצריכין לערב מערבין ומטלטלין: **נפסקו.** בטל העירוב מפני שנפרדות: **שוגגין.** שגגת שבת או שגגת מלאכות: **מועטין.** מתעסקין בדבר אחר לקושרו ונקשר זה: **מחצלות הפרוסות.** ועשו מחיצות הרבה ושבתו ימידים בהן זה בזו וזה בזו: **לא שנו.** דשמה מחילה: **אלא לזרוק.** לחייב הזורק מתוכה לרה"ר או להפך: **אבל לטלטל.** להיות מותר לטלטל בתוכה אסור מדבריהם: **אמוד איתמר.** ומשום קנסא ודקתני מתני' חזרו להיותרן הראשון אשוגגין ואנוסין ואמוטעין קאי וכי קתני מזידין אשמה מחילה קאי ולזרוק כרב נחמן: **כחוט הסרבל.** שקושרין בו את בית הלואר שקורין מוטנט"ל: **לתעמידן.** שלא יתפרדו: **לאפוקי מדנפשיה.** ממילתא דאמר בעלמא דבעינן שלשלאות של ברזל ואשמועינן הכא דלא בעינן כי התם: **קשרה.** לספינה: **בדבר המעמידה מביא לה טומאה.** אם היה ראשו אחד קשור בראהל המת מביא טומאה לכלים שבספינה ולספינה עצמה כגון ספינת הירדן שמקבלת טומאה כדאמרינן (לעיל דף פג.): **ואמר שמואל והוא שקשרה בשלשלת של ברזל.** האי קשרה בדבר המעמידה שלשלת של ברזל הוא כדמפרש טעמא ואזיל כלומר קשרה בדבר שרגילין להעמידה כו דהיינו שלשלת מביא טומאה שמטמאה את הספינה [י]להיות אב הטומאה: **כדבר שאינו מעמידה.** כלומר שאינו רגיל להעמיד בה כגון מידי דלאו מתכות אין מביא לה טומאה דאילו ספינה לא מיטמאה מחמת אותו כלי להיות אב הטומאה אלא ראשון לטומאה ואינה מטמאה כלים שבתוכה. ואשמעינן שמואל הכא דהאי קשורות דמתניתין אף על גב דדבר המעמידה בעינן כל שהוא מעמידה לענין שבת כשר ולא דמי למעמידה דהתם: מתני'

ארוכה מן הים לתוכן בעירובין (דף פז:) דעושה מחילה תלויה סביב וממלא וכן בור שבין שתי חצרות וחלקו במחילה תלויה מלמעלה ממלא זה מכאן וזה מכאן ואף על פי שלא עירבו (שם דף פו.) **הא איכא בקיעת דגים.** גבי גזוזטרא. כך נראה שיטה זו בעיני. ועל מה שפירשו רבותי תמהתי [שהם פירשו] דהאי מידי איריא התם משום דהוה ליה ממילא שהגדיים בוקעים בה רב יוסף קא מהדר ליה לאביי הכי מידי איריא הך דעמוד להכלה התם משום דהוי ממילא שהגדיים בוקעין בה ולריכה לגוד אחת הלכך אמרינן בה גוד אחת אבל גבי ספינה דליכא בקיעת גדיים לא אמרינן גוד אחת ומתמהי אם אמרו רבותי כן דאי אפשר לאומרו דהא בפ"ק דעירובין בתרי דוכתי (דף יד: ודף טז.) אמרינן בקיעת גדיים לענייני גוד אחת דלא לימריה בממילא תלויה והכא היכי אמרינן דהמהי גבי גוד אחת ועוד מאי דומקיה דרב יוסף לשניי הכי נימא ליה הא מני רבי יוסי ברבי יהודה היא ואביי גופיה מאי מותיב ליה ותא לא תסברא הא ודאי דבי יוסי ברבי יהודה היא דהא חזינן דחכמים פוטרים גבי טרקלא אלא ע"כ האי מידי איריא מסקנא דמילתיה דאביי היא ולמימר דלרבנן קאמרי לה דלא דמיא לטרקלא אלא לספינה: **פשיטא.** דמטלטלין: **לא נצרכא.** מטלטלין דמתני' אלא לטלטל מזו לזו דרך בית קטנה שבין שתי הגדולות ואע"פ שאינה קשורה ניתרת ע"י קשירת שתים המיוחדות ולא חיישינן דילמא מישתקלא מביניהו וקא מטלטל דרך אויר כרמלית: **ביתים.** היינו ביתיאתא דלעיל[ט]: **משה.** כלומר רבינו בדורו כמשה בדורו: **שפיר קאמרת.** כתמיה: **מזו לזו תנן.** משמע שאין אחרת מפסקת ליכנס בה המטלטל הזה: **לערב.** הא דאמרינן בתמיהין דאפילו שתי הספינות לשני בני אדם שצריכין לערב מערבין ומטלטלין: **נפסקו.** בטל העירוב מפני שנפרדות: **שוגגין.** שגגת שבת או שגגת מלאכות: **מועטין.** מתעסקין בדבר אחר לקושרו ונקשר זה: **מחצלות הפרוסות.** ועשו מחיצות הרבה ושבתו ימידים בהן זה בזו וזה בזו: **לא שנו.** דשמה מחילה: **אלא לזרוק.** לחייב הזורק מתוכה לרה"ר או להפך: **אבל לטלטל.** להיות מותר לטלטל בתוכה אסור מדבריהם: **אמוד איתמר.** ומשום קנסא ודקתני מתני' חזרו להיותרן הראשון אשוגגין ואנוסין ואמוטעין קאי וכי קתני מזידין אשמה מחילה קאי ולזרוק כרב נחמן: **כחוט הסרבל.** שקושרין בו את בית הלואר שקורין מוטנט"ל: **לתעמידן.** שלא יתפרדו: **לאפוקי מדנפשיה.** ממילתא דאמר בעלמא דבעינן שלשלאות של ברזל ואשמועינן הכא דלא בעינן כי התם: **קשרה.** לספינה: **בדבר המעמידה מביא לה טומאה.** אם היה ראשו אחד קשור בראהל המת מביא טומאה לכלים שבספינה ולספינה עצמה כגון ספינת הירדן שמקבלת טומאה כדאמרינן (לעיל דף פג.): **ואמר שמואל והוא שקשרה בשלשלת של ברזל.** האי קשרה בדבר המעמידה שלשלת של ברזל הוא כדמפרש טעמא ואזיל כלומר קשרה בדבר שרגילין להעמידה כו דהיינו שלשלת מביא טומאה שמטמאה את הספינה [י]להיות אב הטומאה: **כדבר שאינו מעמידה.** כלומר שאינו רגיל להעמיד בה כגון מידי דלאו מתכות אין מביא לה טומאה דאילו ספינה לא מיטמאה מחמת אותו כלי להיות אב הטומאה אלא ראשון לטומאה ואינה מטמאה כלים שבתוכה. ואשמעינן שמואל הכא דהאי קשורות דמתניתין אף על גב דדבר המעמידה בעינן כל שהוא מעמידה לענין שבת כשר ולא דמי למעמידה דהתם:

מתני'

ארוכה מן הים לתוכן בעירובין (דף פז:) דעושה מחילה תלויה סביב וממלא וכן בור שבין שתי חצרות וחלקו במחילה תלויה מלמעלה ממלא זה מכאן וזה מכאן ואף על פי שלא עירבו (שם דף פו.) **הא איכא בקיעת דגים.** גבי גזוזטרא. כך נראה שיטה זו בעיני. ועל מה שפירשו רבותי תמהתי [שהם פירשו] דהאי מידי איריא התם משום דהוה ליה ממילא שהגדיים בוקעים בה רב יוסף קא מהדר ליה לאביי הכי מידי איריא הך דעמוד להכלה התם משום דהוי ממילא שהגדיים בוקעין בה ולריכה לגוד אחת הלכך אמרינן בה גוד אחת אבל גבי ספינה דליכא בקיעת גדיים לא אמרינן גוד אחת ומתמהי אם אמרו רבותי כן דאי אפשר לאומרו דהא בפ"ק דעירובין בתרי דוכתי (דף יד: ודף טז.) אמרינן בקיעת גדיים לענייני גוד אחת דלא לימריה בממילא תלויה והכא היכי אמרינן דהמהי גבי גוד אחת ועוד מאי דומקיה דרב יוסף לשניי הכי נימא ליה הא מני רבי יוסי ברבי יהודה היא ואביי גופיה מאי מותיב ליה ותא לא תסברא הא ודאי דבי יוסי ברבי יהודה היא דהא חזינן דחכמים פוטרים גבי טרקלא אלא ע"כ האי מידי איריא מסקנא דמילתיה דאביי היא ולמימר דלרבנן קאמרי לה דלא דמיא לטרקלא אלא לספינה: **פשיטא.** דמטלטלין: **לא נצרכא.** מטלטלין דמתני' אלא לטלטל מזו לזו דרך בית קטנה שבין שתי הגדולות ואע"פ שאינה קשורה ניתרת ע"י קשירת שתים המיוחדות ולא חיישינן דילמא מישתקלא מביניהו וקא מטלטל דרך אויר כרמלית: **ביתים.** היינו ביתיאתא דלעיל[ט]: **משה.** כלומר רבינו בדורו כמשה בדורו: **שפיר קאמרת.** כתמיה: **מזו לזו תנן.** משמע שאין אחרת מפסקת ליכנס בה המטלטל הזה: **לערב.** הא דאמרינן בתמיהין דאפילו שתי הספינות לשני בני אדם שצריכין לערב מערבין ומטלטלין: **נפסקו.** בטל העירוב מפני שנפרדות: **שוגגין.** שגגת שבת או שגגת מלאכות: **מועטין.** מתעסקין בדבר אחר לקושרו ונקשר זה: **מחצלות הפרוסות.** ועשו מחיצות הרבה ושבתו ימידים בהן זה בזו וזה בזו: **לא שנו.** דשמה מחילה: **אלא לזרוק.** לחייב הזורק מתוכה לרה"ר או להפך: **אבל לטלטל.** להיות מותר לטלטל בתוכה אסור מדבריהם: **אמוד איתמר.** ומשום קנסא ודקתני מתני' חזרו להיותרן הראשון אשוגגין ואנוסין ואמוטעין קאי וכי קתני מזידין אשמה מחילה קאי ולזרוק כרב נחמן: **כחוט הסרבל.** שקושרין בו את בית הלואר שקורין מוטנט"ל: **לתעמידן.** שלא יתפרדו: **לאפוקי מדנפשיה.** ממילתא דאמר בעלמא דבעינן שלשלאות של ברזל ואשמועינן הכא דלא בעינן כי התם: **קשרה.** לספינה: **בדבר המעמידה מביא לה טומאה.** אם היה ראשו אחד קשור בראהל המת מביא טומאה לכלים שבספינה ולספינה עצמה כגון ספינת הירדן שמקבלת טומאה כדאמרינן (לעיל דף פג.): **ואמר שמואל והוא שקשרה בשלשלת של ברזל.** האי קשרה בדבר המעמידה שלשלת של ברזל הוא כדמפרש טעמא ואזיל כלומר קשרה בדבר שרגילין להעמידה כו דהיינו שלשלת מביא טומאה שמטמאה את הספינה [י]להיות אב הטומאה: **כדבר שאינו מעמידה.** כלומר שאינו רגיל להעמיד בה כגון מידי דלאו מתכות אין מביא לה טומאה דאילו ספינה לא מיטמאה מחמת אותו כלי להיות אב הטומאה אלא ראשון לטומאה ואינה מטמאה כלים שבתוכה. ואשמעינן שמואל הכא דהאי קשורות דמתניתין אף על גב דדבר המעמידה בעינן כל שהוא מעמידה לענין שבת כשר ולא דמי למעמידה דהתם:

מתני'

אלא במים קל הוא שהקילו חכמים במים ואמאי הא איכא בקיעת דגים אלא ש"מ בקיעת דגים לא שמה בקיעה: ספינות קשורות כו': פשיטא אמר רבא לא נצרכה אלא להתיר ביציאת שביניהן א"ל רב ספרא [ב]משה שפיר קאמרת מטלטלין מזו לזו תנן אלא אמר רב ספרא לא נצרכה אלא לערב ולטלטל מזו לזו וכדתניא [ג]ספינות קשורות זו בזו מערבין ומטלטלין מזו לזו נפסקו נאסרו חזרו ונקשרו בין שוגגין ובין מזידין בין אנוסין בין מוטעין חזרו להיותרן הראשון [ד]וכן מחצלות הפרוסות (לר"ה) מערבין ומטלטלין מזו לזו נגללו נאסרו חזרו ונפרשו בין שוגגין בין מזידין בין אנוסין ובין מוטעין חזרו להיותרן הראשון [ה]השכל מחיצה שנעשה בשבת בין בשוגג בין במזיד שמה מחיצה איני והאמר רב נחמן לא שנו אלא לזרוק אבל לטלטל אסור כי איתמר דרב נחמן אמזיד איתמר אמר שמואל ואפילו קשורות בחוט הסרבל היכי דמי אי דיכול להעמידן פשיטא אי דאין יכול להעמידן אמאי לעולם דיכול להעמידן ושמואל לאפוקי מדנפשי' קאתי דתנן [ו]הקשרה בדבר המעמידה מביא לה טומאה ואמר שמואל והוא שקשורה בשלשלת של ברזל לענין טומאה הוא דכתיב [ז]חרב חרב הרי הוא כחלל אין אבל לענין שבת כיון דיכול להעמידה [ח](היכר בעלמא הוא) אפילו בחוט הסרבל:

מתני'

[א] עי' רש"י הלכות ע"ז פ"ו אות ה' שבת לשון ר"ח והגיהו.

עין משפט נר מצוה

לו א מיי' פט"ו מהל' שבת הלכה יג:
לז ב מרי' פ"ג מהל' עירובין הלכה כה סמג עשין לח:
לח ב ד מרי' פט"ז מהל' שבת הל' מב טוש"ע א"ח סי' שסג סעיף ב:
לט ה מרי' פי"ג מהל' טומאת מת הלכה ו:

תורה אור השלם

ז וכל אשר יגע על פני השדה בחלל חרב או במת או בעצם אדם או בקבר יטמא שבעת ימים:
במדבר יט טז

מוסף רש"י

משה. ניקרא דמשה קא מסתכנ (ביצה לח:) לו: גדול הדור (סוכה לט:) לו: תלמיד חכם (חולין צז:). אלא לזרוק. לאומתא (עירובין נה:). שהיוקן מהכיל לתוכה מחיב, דאמלוריינא ולאו מחילה היא, אבל לטלטל אסור. דרבנן גזר עליה (עירובין כ:). אמוד אתמר. דקנסה קנסא אבל שוגג מיתה, וכל דעבדת מחלה כל שכן דמזיד (שם). חרב הרי הוא בחלל. הקיש חרב לחלל, מתכת שנגע בחלל הרי הוא לאבי לאבות הטומאה כמת עצמו, ושנגע בעצמו מת הרי הוא אב הטומאה כמותו, נתיבת הכתוב הוא בתחלת אבל טומאה מת ולא אבל שאר טומאות (מחיים יד: ובריש עם). טומאות של מת הרחוקות לטמא כלי. כגון מת הנוגע בו, דהוי מיהא נגע בעצמו מת אבל אם נגע בעצמו מת הרי אבי אבות הטומאה. ואם נגע בעצמו מת נגע הטומאה. ואם בעצמו מת נגע הוי אב (חולין ג.).

רב נסים גאון

לא נצרכה אלא להתיר ביציאת שביניהם. ביציאת היא דוגית, כדרפינן בפרק המוכר את הספינה (ב"ב דף קנ) אמר רבא ביציאת ודוגית חדא מילתא הוא. ר' נתן דבבלאה הוה קרי ליה ביציאת כדאמרי אינשי ביציאתא דמשאן. מומכוס דבר ארנא דישראל הוה קרי ליה דוגית. כדכתיב (שמות ד) ואחריתכן בפרדות דוגה. מתרגמינן ובמכוכי בדוגית ציאדין.

מסורת הש"ס

א) [ביצה לח:] סוכה לט. חולין צז.], ב) עירובין כ. סה., ג) [תוס' שבת לח. ד"ה אלא], ד) פסחים יד: שם. נדר נג: חולין ג.] ה) רש"ל מ"ז, ו) [ע"מ], ז) לעיל לא: הטומאה והקפיעה את הכלים שבתוכה ותחרב ר"ה כחלל והיו אבי אבות הטומאה כל"ל פ"ח הש"נ.

הגהות הב"ח

(ט) תוס' ד"ה כי איתמר וכו' ע"ש בפתחתא דדיוקן. נ"ב ספ"ק דעירובין דף ח' ע"ש:

לעזי רש"י

מונטי"ל [מנטי"ל]. גלימה.

רבינו חננאל

וכיון דרב אשי מסייע ליה [לאביי] ואביי [ורב] נחמן, ס"מ שאפילו אין בספינה בפחות משלשה ארבעון]. מותר לטלטל בכל הבריות. **ספינות קשורות זו בזו מטלטלין** מזו לזו כו'. אמרינן [עלה] פשיטא. ואוקמא רב ספרא לא נצרכה אלא לערב לטלטל מזו לזו. ודוקא קשורות אבל מוקפות לא, ותניא נמי הכי. וסלקא רבל מחיצה שנעשית בין בשוגג בין במזיד שמה מחיצה. היכא דאיתעביד מחיצה בשבת, מותר לזרוק אליה ואסור לטלטל שם. [אבל היכא דאתעביד מחיצה בשוגג מותר לזרוק ולטלטל שם]. ומפורש בעושין פסין לעניין יבשו מים בשבת ובאו מים בשבת. **וספינה** קשורה בחבריתה לא שרי לטלטולי מינייהו עד דמיקטרן בדבר שיכול להעמידה. ואפילו בחוט הסרבל יכול להעמידה הרי הוא מחיצה. אבל לענין טומאה, מר שמואל אם הן ספינות קשורות בשלשלת של ברזל ממש שהיא כחרב, ונגע בשלשלת זו מת, מביאה הטומאה בספינה האחרת, שכיון שנגע בה הכת נגעת כמת עצמו, דקי"ל חרב הרי הוא כחלל. מי' הא דתנן במסכת אהלות (פ"ח מ"ז) קשר את הספינה בדבר שהוא יכול להעמיד, כבש את האבן ע"ג השלשלת מביאה את הטומאה. פירש שמואל זה דשנין במשנה זו בדבר שהוא יכול להעמידה, שלשלת של ברזל הוא ממש. והוא כגון שיש מת בספינה אחת וראש השלשלת נוגעת במת וזו השלשלת קשורה בספינה אחרת, נמצאו שתי הספינות קשורות זו עם זו בשלשלת. שלשלת זו הנוגעת במת נעשת כמת עצמו, דקי"ל חרב הרי הוא כחלל לפיכך מביאה את הטומאה בספינה האחרת.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com